

[Aksel Larsen.]

de var i 1949—50 1543 mill. kr. Det er også en stigning på omtrent 400 mill. kr. Det er en stigning af skattebyrden herhjemme på 800 mill. kr. under regeringen Hedtoft!

Må vi så bede om, at man taler lidt mere sagte om, at man har lettet skattebyrderne.

Det er tillige sådan, at skattebyrderne for den enkelte er blevet større, og ved den enkelte tænker jeg her på de mindrebedemede, jeg tænker på arbejderne, som har fået deres løn reguleret efter pristallet, og hvem det er par gange efter krigen er lykkedes at skaffe sig en smule lønforhøjelse ud over, hvad pristallet hjemler, men som derved er kommet til at lide under den omstændighed, at skatteskalaen er fra 1931. Hvis vi regner med den officielle statistik for lønningerne og sammenholder den med skatte-tabellerne, kommer vi til det resultat, at den arbejder, der i 1939—40 havde en årsløn på 4080 kr., i 1950—51 var nået op på en årsløn på 8340 kr. — ja, jeg citerer her officiel statistik, jeg svarer ikke for, om den er mere eller mindre rigtig end pristallet. Altså, lønnen er ifølge den officielle statistik for den pågældende arbejder i løbet af årene fra 1939—40 til 1950—51 ca. fordoblet. Hvad skatterne angår, betalte den pågældende arbejder i 1939—40 230 kr. i samlet direkte skat om året, men i 1950—51 betaler han 1050 kr., altså mere end 4 gange så meget, i skat. Det vil sige, at skattebyrderne er steget uhyggeligt for arbejderne, og det er altså urigtigt, at der er gennemført skattelettelser.

Nu spekulerer man ikke på skattelettelser, men på nye skattebyrder, og man siger, at det er nødvendigt af hensyn til Danmarks katastrofale økonomiske situation, samtidig med at statsministeren kunne stå her i rigsdagen og i sin såkaldte trontale forkynde — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„I det sidste år er genopbygningen ført langt frem. Investeringerne er øget væsentligt, og produktionen er yderligere steget stærkt, især indenfor landbrug og industri.“

Produktionen er steget stærkt, Danmark må altså være blevet rigere. Alligevel siger man, at nu skal folk betale højere skatter, spænde livremmen ind og bruge mindre, for vi har ikke råd. Nej, det er klart, det har vi ikke, når kapitalisterne skal have lov til at berige sig, sådan som tilfældet er, for det er jo dér, det aflejrer sig.

Under valgkampen var den kasserede handelsministers store nummer dette, at opsparingen i løbet af tre år var forøget med 8 milliarder kr. Det med opsparing kan man

lige så godt lade være med at bruge, det er jo ikke opsparing, det drejer sig om, det er ikke den fattige enkes skærv i sparegrisen, det er ikke konfirmationsforsikringen, det drejer sig om. Nej, det er formueejerne, der har forøget deres formue med 8 milliarder kr. i løbet af tre år. Det er en side af den siddende regerings økonomiske status. Hvis vi så kigger på, hvordan aktieselskaberne har det, ser vi, at fra 1948 til 1949 er der en kolossal stigning i deres overskud. Tager vi alle aktieselskaberne tilsammen, var overskuddet i 1948 190 mill. kr., men i 1949 227 mill. kr. Samtidig venter kapitalisterne stadig større stigninger. Det kan man se, hvis man kigger på børskurserne, som jo går i vejret i et rivende tempo. Og hvis man vil have andre tal at støtte sig på, kan man tage „Nationaltidende“, som forleden oplyste, støttet til officiel statistik, at nu er der 382 millionærer i Storkøbenhavn, det er 76 flere end i 1938. Der er produktionsforøgelsen og rigdommen gået hen, og så kommer man samtidig og siger, at nu skal befolkningen gennem forbrugsindskrænkninger og højere skatter betale, hvad det koster for Danmark at være med i den atlantiske krigsforening og være inde under Marshallplanen.

Jeg tror, at Danmark er rigt nok og befolkningen produktiv nok til, at alle mennesker kan leve ordentligt, til, at vi i meget hurtigt tempo kan forbedre den arbejdende befolknings levevilkår i Danmark. Men vi kan det ikke, så længe Danmark fører en politik, der gør landet til en økonomisk, politisk og militær vasal af en fremmed stormagt, og så længe landets regering og de partier, der har majoriteten her i denne sal, danser, når der trækkes ikke i usynlige, men i synlige tråde. Det, det drejer sig om, er altså at få torpederet denne regerings farlige og udanske politik, og det er med tilfredshed, at vi kommunister konstaterer, at vi aldeles ikke er alene om at være modstandere af denne politik. Vi har meningsfæller blandt arbejderne, men vi har meningsfæller langt ud over arbejderne rækker, og vi er aldeles overbevist om, at ligesom samarbejdspolitikken endte med en i hvert fald foreløbig forskrækkelse for dem, der var ansvarlige for den og forfægtede den til det sidste, da folket satte en stopper for den den 29. august 1943, sådan vil det danske folk også formå nu at bringe orden i Danmarks udenrigspolitik og Danmarks indenrigspolitik, så at Danmark fører en politik, der tilsigter at værne og bevare freden, og en politik, der tilsigter indadtil at værne demokratiet og sikre de bedst mulige levevilkår for den brede befolkning.